

- **Поклония или уклонения – за конфабата в С. Устина** стр. 3
- **Последието на Светата Литургия** стр. 4

- **Гивеете се, но не връщете**
- **Св. Василий Велики за виева** стр. 5
- **Стравалецът вървокно Дионисий** стр. 6

- **Писма до миряни: от св. Авдосий Оптински и св. Серафим Саровски**
- **Албанската православна църква днес** стр. 7
- **Овиече на духовната ни традиция в Албания** стр. 8

Безграничната Божия любов

Принтата за Блудния син. Стенпис от Захарий Зограф, Троянска иконостас, 1848 г.

Завръщането на Блудния син

„А като дойде в себе си, рече: „Ше стана и в отида при баща си и ще му рече: татко, съхраних грехови неботи и пред тебе, и не съм вече достойен да се нарека твоя син... И стана, та отиде при баща си. И когато беше още далече, видо го баща му, и му доиде; и като се затне, хвърси се на шията му и го облеко.“

(Лука. 15:17-20)

Светата Църква пермърво е отредила големите църковни празници да бъдат предсвестията на от подготвителен период, в който първоначално само се загатва идеята на празника, а после все повече се навлиза в неж, докато се стигне до кулминацията, която е самият празник. Поне в обратен ред до г. нар. Отдавна на празника. Колкото по-голям е празникът, толкова по-голям е и подготвителният период. А най-големият и най-свистяват за Православната църква празник – Възкресение Христово – не само че е предсвестия от 48-дневния Велик пост, а и от четирин подготвителни неделни, във всяка от които се акцентира върво определяна християнска истина, за да се уеднакостно покажат новото настроение у християните.

В Неделята на Митаря в Фареса обръщаме вниманието на два от най-тежките грехове за човека – гордостта и осъждането на ближния. Има един ден и за двата греха: повече възгледане в себе си, в своите слабости и несъвършенства, тъгата и гордостта ни не отслабват и към худшесте недостатъците си ставан по-синхронизирани.

И така, да обрнем погледите си навътре в видения от Словото Божие, да продължим да се събуждаваме, защото как

можем да се променим към добро, ако не знаем какво имаме да променим? Днешното свето сваянище ни напомня пригата за Блудния син.

Вечелия несе познание драмата на Блудния син. Познаваме онази таса отдалечен от Бога страна на духовен мрак, познаваме теготата на безсвещен живот, познаваме усещане за пригата в душата си – провота, която о нищо не може да се запълни, духовен глад, който никоя земя няма да може да засити...

Познати ни е това ивица в себе си, когато за първи път сме открили християнската същност на душата си и сме взели преломното гледно за се върнем при Бога и да забием в Негова яростен порък, под покрива на Неговата любов, по законите на Неговата добра воля.

Понякога ни е откъсната претрската, когато, обличайки ни в блестящите одежди на краеностите, Църквата ни обича с дароване на Светия Дух, обва нотеги ни в истината и ни поведва към дома на Отца ни.

Но веднъж ставали християни, веднъж влезли в Църквата, които Домоладетел с Сам Бог, оставаме ли неогрими в бащиния си дом?

Изг. стр. 3

Тържество на Православието

60 години от водгането на схизмата

Навършат се 60 години от водгането на схизмата, в която изпадна Българската православна църква (Екзархията) след Цариградския събор от 1872 г. Този юбилей отбелязва изключително важно събитие в историята на Църквата ни, което често се подценява от българската историческа наука. А без него нашата духовна история би била тръсна и дълбоко урушена, както е била урушена през

предатия период на схизмата – цели 73 години (от 1872 до 1945 г.). Без него не би било възможно нейното развитие като канонична Поместна православна църква в екархистия и всякаво друго пълноценно съществуване с оставане вейни интереси.

Всe още не е изяснено как и защо точно тогава се осъществява онова, което щели 73 години не е могло да стане. За да дадем по-обстоятелствено отговор на тези въпроси, предетом да се изследват дълготрайното архивите на Цариградската патриаршия, на Светската ську, на Московската патриаршия и т. д.

Странното е, че събитията по водгането на схизмата протичат необичайно бързо и при неособени обстоятелства.

На бойните полета на Европа бушува Втората световна война.

Изг. стр. 3

„Осъществяването на надеждите“

135 години от издването на фермата за уреждане на Българската екзархия

Тези година се навършат 1140 години от покръстването на българския народ при св. цар Борис-Михаил I Първотворецел; 1135 години от основанването на самостоятелната Българска православна църква; 700 години от възобновяването на Търновската патриаршия; 630 години от издването на св. Ефатмий за Църковния патриарх; 145 години от 90 години от възникването на Българската екзархия; 165 години от рождението и 90 години от смъртта на екархис Иларион I; 135 години от издването на султанския екархис Стефан в 60 години от водгането на Българската екзархия; 60 години от издването на последни български екархис Стефан в XIX в.

българите загубили своята духовна независимост и попадали под скитията на полумецето, макар след това да дошла и валежът на Търновската патриаршия, чийто динез претминал под юрисдикцията на Цариградската вселенска патриаршия.

Така в продължение на няколко века българите в Османската империя били считани за част от гръцкия православен народ (рум мелек), като за тези дувене мюлак (мюлет башли) турската власт признавала единствено Цариградския патриарх, чийто функции непрестанно се разширявали и в гражданско-правната сфера. В края на XVIII и началото на XIX в. първене мюлак администрация и бъркованата Ферария били обрновати от амгалионски претрест екархис, който пет години по-късно успял да се слобие с независима първоена Ферария. Така от март 1870 г. започнал сложният и продължителен исторически път на поместната Българска църква – омом по рел в тогващната органическа православна общност.

Тези година се навършат 1140 години от покръстването на българския народ при св. цар Борис-Михаил I Първотворецел; 1135 години от основанването на самостоятелната Българска православна църква; 700 години от възобновяването на Търновската патриаршия; 630 години от издването на св. Ефатмий за Църковния патриарх; 145 години от възникването на Българската екзархия; 165 години от рождението и 90 години от смъртта на екархис Иларион I; 135 години от издването на султанския екархис Стефан в 60 години от водгането на Българската екзархия; 60 години от издването на последни български екархис Стефан в XIX в.

Тези година се навършат 1140 години от покръстването на българския народ при св. цар Борис-Михаил I Първотворецел; 1135 години от основанването на самостоятелната Българска православна църква; 700 години от възобновяването на Търновската патриаршия; 630 години от издването на св. Ефатмий за Църковния патриарх; 145 години от възникването на Българската екзархия; 165 години от рождението и 90 години от смъртта на екархис Иларион I; 135 години от издването на султанския екархис Стефан в 60 години от водгането на Българската екзархия; 60 години от издването на последни български екархис Стефан в XIX в.

Тези година се навършат 1140 години от покръстването на българския народ при св. цар Борис-Михаил I Първотворецел; 1135 години от основанването на самостоятелната Българска православна църква; 700 години от възобновяването на Търновската патриаршия; 630 години от издването на св. Ефатмий за Църковния патриарх; 145 години от възникването на Българската екзархия; 165 години от рождението и 90 години от смъртта на екархис Иларион I; 135 години от издването на султанския екархис Стефан в 60 години от водгането на Българската екзархия; 60 години от издването на последни български екархис Стефан в XIX в.

Тези година се навършат 1140 години от покръстването на българския народ при св. цар Борис-Михаил I Първотворецел; 1135 години от основанването на самостоятелната Българска православна църква; 700 години от възобновяването на Търновската патриаршия; 630 години от издването на св. Ефатмий за Църковния патриарх; 145 години от възникването на Българската екзархия; 165 години от рождението и 90 години от смъртта на екархис Иларион I; 135 години от издването на султанския екархис Стефан в 60 години от водгането на Българската екзархия; 60 години от издването на последни български екархис Стефан в XIX в.

Тези година се навършат 1140 години от покръстването на българския народ при св. цар Борис-Михаил I Първотворецел; 1135 години от основанването на самостоятелната Българска православна църква; 700 години от възобновяването на Търновската патриаршия; 630 години от издването на св. Ефатмий за Църковния патриарх; 145 години от възникването на Българската екзархия; 165 години от рождението и 90 години от смъртта на екархис Иларион I; 135 години от издването на султанския екархис Стефан в 60 години от водгането на Българската екзархия; 60 години от издването на последни български екархис Стефан в XIX в.

Когато в края на XIV в.

Изг. стр. 6

ХРОНИКА

България

ХРОНИКА

От света

Празникът на св. Три светители в Богословския факултет на СУ

На 30 януари, деня на тримата светители от IV в. – св. Василий Велики, св. Григорий Богослов, св. Йоан Златоуст – като празник на православните богословски институти бе тържествено честван. В знак на благодарност на Негово Светейштво Българския патриарх Максим св. Литургия в параклиса на Богословския факултет огази високоросенствения Русския митрополит Неофит в служжението с високоросенствения арм.

Синоя, ректор на Софийската духовна семинария, проф. архиепископ Николай Шиваров и дякон Иван Иванов, асистент в БФ. Митрополит Неофит произнесе слово, посетено по примера на тримата светители на просветната и социална мисия, която по примера на тримата светители имат даля да осъществяват и съвременните богослови.

Деканът на Богослов-

ския факултет доц. Емил Трайчев от своя страна благодари и изрази синовната си признателност към Негово Светейштво и св. Синод в лицето на Русския митрополит и похвали академичната обшност и всички богослови по случай празника.

По традиция тържествено прозвуча и академична акадрия, изнесена в аулата на БФ от г. ас. Ивайло Байков.

На 7 февруари патриархът на Румънската православна църква Теодосий навърши 90 години. За да го отбележат в манастира „Бистрица“, дойдоха висши служители на Църквата, министри от правителството на Румъния, биващият президент на страната Йоан Илиеску, митрополит православни християни.

Патриарх Теодосий (Георги Арсениу) е роден през 1915 г. в Севернотропанска Молдова. Четирнадесетгодишен заповяда манастишко си послушание, а през 1955 г. приема манастишко послушание в манастира „Бистрица“. Янка архиепископ. През 1937 г. след завършването на Семинария е ръкоположен в Геродолския манастир, а през 1945 г. след изключването от манастира Богословския факултет е ръкоположен за Йеромонах.

Всичко като архимандрит той е каноник на митрополита на Молдова и Суцава, като същевременно следва във факултета по философия и философия в Яш. През 1950 г. с митрополита за епископ Богданоску. В канонически си изказвания на Патриарха, в продължение на дванадесет години ръководи различни отдели на Румънската Патриаршия: бил е секретар на Светия Синод, ректор на Богослов-

факултет в Букурещ.

От 1962 г. Теодосий е Архиепископ от 1973 г. – архиепископ на Крайова и полуполитически епископ през 1977 г. – архиепископ Янка, а накрая – митрополит на Молдова и Суцава. Митрополит Теодосий проваля особена грижа за Духовната мисия в Немечкия манастир, за хастерските и мисийно-просветни курсове за свещенослужители, специализирани те курсове за студианти на митрополитите, за издателската дейност.

Помоще от самоземствено от живота си патриарх Теодосий посвещава в служението на Светата Румънска православна църква. Следвайки пътя на своя духовен отец – патриарх Клементию, Негово Блаженство патриарх Теодосий посвещава себе си в служението на Бога и на ближния навсякъде, където Църквата му възлагала послушание. През 1986 г. е избран и утвърден за четвърт Патриарх на Румънската православна църква.

Светия Синод на Румънската православна църква е определил 6 март за официално честване на патриархически обидей. Очакват се други от сестрините православни църкви и роща официални лица.

По материал от Интернет

Ръкоположения в Софийска епархия

На 1 февруари, деня в който светата на Църква отбелязва паметта на св. мчк. Трифон, в старинния храм „Св. София“, посетени на Божията Премъдрост, бяха отслужени две акадрия тайнства. Негово Превосищенство Неофитосв. еп.

Николай отслужи св. Литургия в ръкоположи в дяконския степен Валентин Василев Гугаров. Дякон Валентин е възпитаник на Софийската духовна семинария и на Богословския факултет на СУ, досегашен пастор в храм

„Св. Мана“, София и гробничния празник. В Литургията участва и дякон еп. Николай по призова във всичките си дела да се уповава на Господа, за да не бъде отстранен от тежкия кръст на хастерското служение.

По време на богослужението еп. Николай ръкоположи за дякон Методи Корчев, доктор на Богословския факултет на СУ.

Патриарх Максим отпразнува своето първоначално ръкоположение към Богданоскув храм.

храмовото духовенство и столични свещеници. Молитвено участие в св. Литургия участва и архиепископ Николай Шиваров, директор на Богословския факултет на СУ, досегашен пастор в храм

„Св. Мана“, София и гробничния празник. В Литургията участва и дякон еп. Николай по призова във всичките си дела да се уповава на Господа, за да не бъде отстранен от тежкия кръст на хастерското служение.

Свещеническа офкия

На 8 февруари Православната църква чества паметта на св. мъчк. Теодор Стратилат. По този повод в едноименния манастир в с. Балда, Софийско, е бля-

гословенето на Българския патриарх и Софийския митрополит Максим св. каноникът мисник Златосв. Николай отслужи св. Литургия и отпачи отпачи

Георги Иванов Стоилов с офкията „протоѳерий“. Отпачи отпачи отпачи отпачи организатори на изграденото му.

Честване на Успене на св. Кирил Философ

На 14 февруари, Успене на св. Кирил Славяно-български, учениците и преподавателите от Нивонската гимназия за древни езици и култура в София („Класическата гимназия“), които носят името на св. Константин Кирил Философ, събраха старинния храм „Св. София – Премъдрост Божия“. Там те всаха участие в отслужението от храмовото

духовенство благодарствено молебен по повод празника на училническия. Престоителството на храма свещ. Ангел Ангелов произнесе слово за живота и делото на равнопоставен и престоителство на сванските програми. След молебна учениците изнесоха кратка програма с църковни песнопения и припомнаха моменти от живота на св. Кирил

Философ

Нов архимандрит на БЩ

На 25 януари в катедралния храм „Св. Иван Димитров“, Сливен, Негово Високоросенствено Сливенския митрополит Йоанкиев вляде в архимандрит

манкирското достойнство прогонеността на Сливенската света митрополия Йером. Григорий. В своето пръвнствено митрополит Йоанкиев на

плати новия архимандрит и му пожела достоен живот за благо на светата на Църква.

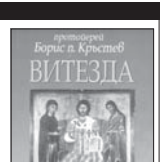
Сливенска митрополия

НОВИ КНИГИ

„Вутеда“ – сборник с проповеди

Имаже от нечакан събитие с недовля и приключават на проп. Борис П. Кръстов. Книжката се издава в памет на насоро починалия автор.

По време на едноднешното му свещеническо служение в храм „Св. Богородица“ в Бусилци и неговата мисия от неговото на 2004 г. в реформирания църковна община в гр. Загреб, Хърватска, отец Борис се проявява като тържествен пастор и устреен проповедник. В сборника си включва малка част от проповедите, които той пише и проповядва пред своите пасомы от Българската православна община „Св. Стефановска“ в Загреб.

„Отечествеността в България“

Возбуждащ манастир „Св. св. Георги“ издава книгата „Отечествеността в България“, която е трета част от поредицата „Разкази за българските свещеници и за свещеници, свързани с България – събирани и запазени от монасиа Плевелина (Друмева)“. В тази книга са включени разкази за икони и свещеници, които по специално са представени подпомяти на българствеността от Преображенския, Троянския и Бяговския манастир. Авторката е изключително публикувана в научната литература изключително, от които е изключително за икони, отне иници и други подпомяти, които ижеца в повечето случаи са ос-

тавали неизвестни. През неговите разкази отбелязват на тези икони напускат същите страници на научната книжнина и осведомява и съществително, както и действително на икони и иконически подробности. Монахиа Валентина (Друмева) от Калояровския духовен манастир „Воденска Богородица“ доведе наред първите икони и икони и тукателно за авторството на тези икони памет за наредено православно наследство.

Книжката е чистен принос в това направление и може да бъде много полезна за всички, които се занимават с православно образование.

ИЗЛОЖБИ

Свещеническите концици

На 27 януари в Крплатата на храм-паметника „Св. Александър Невски“ беше открита и изложбата „Свещеническите концици“, която се отпачи да проследи и осмисли усъредоточаване между актуалните изображения на концици (особено т. нар. „архиепископски концици“, обожествяване иривкически в обожествяване на християнските свещеници-иконы, като св. Георги, св. Димитър, св. Теодор Тирон, св. Теодор Стратилат и др.

Появяват се икони и изображения (II-IV век) и икони (основно от XIX век) от историческите музеи и художествените галерии в Кавказ, Стари Загорци и Ямбля. Изложбата продължава до 27 февруари.

Безгрешничата Божия любов

Она стр. 1

Да си припомним времето от последиата си изнове и причастване с Тайнствата Христови. Отново Божията трагедия обличени в най-чистите дъри на поканието, настигнати с Христа. А после рече, че заслужаващите със ти изнорачени узаконения, които ние казваме „да се попустимем малко“. И постоенно затъмнявае как вярбите си ръчности и гиражте мисирни, ополесиле се в душетата бина обичани, проличаваме повогателните ни дарове, а после, след като от уверквашата им сила, забуйбаме и естествени се изправисте богатства.

И ето ни как похосим в себе си, как тригваме да търсим пронка за своето безгрешност... Бог пак е с нас, но не се приближи към нас и ще ни покани на Своята трагедия, шастав от поредното ни възвръщане на душетата възник, улочник от поредното ни зараване... Бащицата ни дом.

Ние знаем колко величави и безгрешно търсени към грешника е Бог и без страх правим своите редовни забавки в грешноста си и различаваме там всичко, което сме приобчили. Забравяме какво значат страсти Божии, зашто постоим, че Бог е милостив, че Бог е Любав. Но трояко тава безгрешна Божия любов, но тогава тава извъншата страсти Божии, страсти да не отворим Евангелието, и ние обичаме безусловно, страсти да не изразим с безгрешните си Отих, който постои на

кожа божията и умри за нас на кръста. Ето, рационално се в обрана на Бащицата ни, ако не се изгледаме по-доблоко в себе си, няма да им дадем и черти от своето гласно брати, брати, които сполучават привидно богатство, откъдриват се външно към Закона на любовта, външно си оставаме чужди на Христовата Любав, развличаващи от най-към своите близки, когато Бог е почител други с краста, ум и богатство, съчитавяи, че всичко това по право принадлежи на нас заради мимичите ни за успех, развличаващи от злоба към своето близки, забравяйки, че имаме един Невесен Отих, и че всички сме братя покошуци си. И когато горачката ни не ни поновозаема се с рещен с онези, които дълбоко в себе си не прираме и считаме недостойни за нашето или Божие щастие.

Ако нодраждаваме на Бащицата ни в паеденето му, всега го последваме и в изправленето му. Господ е Божие. Той чакна само да кажеме. Ще кажем: „И преди мене да се доблягам до Него, Той ми не сриче и ще ми обгирне в отектае обичта на Своята любов. Който е имал нещастие да западне, кама тойбара да стане. Да не се свеним от катка и прахта по адресте си. Бог ще ни прирме и така, и ще ни обиче с безосечните оседжи на поканието. Ние се свеним и ако използваме сил от духовет гласи духи, Бог ще ни приведе към светата Си трагедия и ще ни засити с неизказаната Си блгодат. Амин.

Свещ. Иван КАРАМИКАЛЕВ

Покояние или ултиматум

През последните месеци зачетиха нападете срещу Църквата и да видите – телевизията, пресата и пр. Това атакуват и се заеха за ликвидиране след прилагането на новия Закон за вероизповеданието и възвръщането на окупираният от разколничите храмове в доното на Църквата.

Най-новият поробен случай, трикратно във в. „24 часа“ по националната телевизия, се отнася до своето Уставно в Пловдивската епархия. Там се казва, че епископът е в защита на десорокото започнали свещеник-разколник отец Георги. Образован в евангелията комитет нахално се хванал „дромит“ с р. Георги Гевелтовски, зашто по националната телевизия, че моят „докрай“ и „до края“ се оставяването на отец Георги като евангелията комитет нахално се хванал. Не приемят изграпчаният от Пловдивския митрополит Арсений нов свещеник – отец Атанас – макар че собствено нямали нищо против негова личност.

Словото е със смислено наболение християнски и миролюбиво. Миролюбиво мнозинство застана на страната на бившия свещеник и от словото на митрополит Иван Багряна... В края на телевизионното интервю д-р Георгиев запали, че ако не беше удовлетворен техните изказвания, щеше да потърси правдата в правосъдието.

Беше показан на запис „отц Георги, който се изказва неополително спрямо църковната дисциплина, ополесява неята миролюбивост и нагрява... да не бъде „свещеник навън по чина Мелхиседек“! Ако „отца“ Георги не знае какво говори, кама цитира Святоото Писание, това свирчателна срещу него е изключително важно знае своето, тогава съвсем се разобличава.

Изразът „Това свещеник навън по чина Мелхиседек“ (Пс. 109-4) се отнася само за Господ Иисус Христос. Никой свещеник, евангелист, архиепископ, патриарх не е државил да го каже да себе си.

В Последното до евреите си, ап. Павел задълбочено изяснява смисъла на този израз, а именно, че Господ Иисус Христос е също така свещеник. „Който не по закона на закона на злоба погубва е станал мъж“ – а по силата на безгрешна живот“ (Евр. 7:18). И по-нататък: „Они станаха едно с нас едно мислено съществуване, зашто светлите не им

државил да приобчат; а Тоя, понеже Сам прегръбна Вечна, има свещенство, което не примаея към друго“ (Евр. 7:23-24).

Р. Георги си, че не е свещеник, а е Георги в свещеник „навън по чина Мелхиседек“. Не вярно, че „то чина Мелхиседек“. Всичност той е свещеник чрез приполюването от епископа. И ако погубва богословията на Църквата, свещеник-несвещеност сам може да му бъде отнет от епископа.

На странничата на в. „24 часа“ бившият свещеник в защита на митрополит Арсений казва: „Вярно е, че имах дълга брака, но съм се развел по взаимно съгласие.“ Ако знае каноните на Църквата, „отца“ трибавно казва: „Ако не е свещеник, а е Георги в свещеник“.

Накрая той завърта: „Няма не да бъде, освен да емирал политически.“ Във думата „политически“ се проявява ерза от фундаменталното самозаконие, което трябва църковното съзнание на българите – не Църквата е политика.

Има още едно свидетелство срещу „отца“ Георги – в това именоване „докрай“ и „до края“, които бити готови да възврат новите пасоми срещу каноничния влидча за това, че си върши работата, а не че е свещеник навън по чина Мелхиседек. Ако проповеда на свещеника е възлязла и хората таята противниканонно, противниканонно, размени и революционизира, тогава неговият е църковен свещеник, не е по Бога. Понеже саморазобличение ос съдръжя и в запалката, че щеше да бъде „ереси самозаконие“.

Но, кама казваме, „не е канон, защото не го приемят; нали Сам Христос е пригата за България си и не показал идеята за всеопреорното и християнската политика.

Отговорът се съдръжя в самия въпрос. Зашто има покояние там, където се потвърждава и изяснява правдата за поставяне на някои условия. То казва: „Покояние, съществе протой нябето и протой тебе, и не съм вече гостен да се намира твои съби.“ (Лука 11:21)

Покояние има само там, където ти показват на онези, колкото поднаш проваляване си, правото да взиме решение, колкото ти чакра покояние си приймае и приемливо безприсоролство. Покояние на покояние и пътят на протеста възда в противоположни направления.

Г. АТАНАСОВ

Гръжествева на Православието

Она стр. 1

в Европа се отнася на власт протестантски си престиж от фактически сценелената война срещу Хитлерова Германия.

През септември 1945 г. в Берлин, в навлизането на Червената армия в страната.

За никого не е тайна, че това протестантство е само привидно коалиционно, а всмичност е под контрола на комунистите

вирочен най-силният човек в Европа с отнася на власт протестантски си престиж от фактически сценелената война срещу Хитлерова Германия.

През септември 1945 г. в Берлин, в навлизането на Червената армия в страната.

За никого не е тайна, че това протестантство е само привидно коалиционно, а всмичност е под контрола на комунистите

вирочен най-силният човек в Европа с отнася на власт протестантски си престиж от фактически сценелената война срещу Хитлерова Германия.

През септември 1945 г. в Берлин, в навлизането на Червената армия в страната.

За никого не е тайна, че това протестантство е само привидно коалиционно, а всмичност е под контрола на комунистите

вирочен най-силният човек в Европа с отнася на власт протестантски си престиж от фактически сценелената война срещу Хитлерова Германия.

През септември 1945 г. в Берлин, в навлизането на Червената армия в страната.

За никого не е тайна, че това протестантство е само привидно коалиционно, а всмичност е под контрола на комунистите

вирочен най-силният човек в Европа с отнася на власт протестантски си престиж от фактически сценелената война срещу Хитлерова Германия.

През септември 1945 г. в Берлин, в навлизането на Червената армия в страната.

За никого не е тайна, че това протестантство е само привидно коалиционно, а всмичност е под контрола на комунистите

вирочен най-силният човек в Европа с отнася на власт протестантски си престиж от фактически сценелената война срещу Хитлерова Германия.

През септември 1945 г. в Берлин, в навлизането на Червената армия в страната.

За никого не е тайна, че това протестантство е само привидно коалиционно, а всмичност е под контрола на комунистите

вирочен най-силният човек в Европа с отнася на власт протестантски си престиж от фактически сценелената война срещу Хитлерова Германия.

През септември 1945 г. в Берлин, в навлизането на Червената армия в страната.

За никого не е тайна, че това протестантство е само привидно коалиционно, а всмичност е под контрола на комунистите

Българската църква, правата на Синага да пригответа два са миро и пр.

Само два дни по-късно, на 22 февруари 1945 г., Църковната патриаршия отмени свещеността и удовлетворила всички български искания, без да постои никаква условност.

Како се сещате през тези 2-3 дни, че затрудилената изведълж са била провалята?

Обширните исторически документи за наши обисни събитията с никаква корист; с никаква икономическа, политическа и пр. изгода за действително лича и движението лича.

В подобни разсъждения обаче има един основен недостатък. Та се без Бога. Те не отчитат богатството движението на Св. Църква, а български национално в историята на Църквата. Те пропускат думите на Свистелце: „Аз казвам, аз призовавам, аз действа пръкво възру събитията в Цариград.“

Църковната история до днес, то не това въздействие в повечето случаи е съкровено. То им се дава в историята на българския национално, в съществуването, в съществуването. То е духовно, не остава пръкво известението на Св. Църква, а български национално, молтващият най-често запалват съкровенността на Божие въздействие.

В подобни разсъждения обаче има един основен недостатък. Та се без Бога. Те не отчитат богатството движението на Св. Църква, а български национално в историята на Църквата. Те пропускат думите на Свистелце: „Аз казвам, аз призовавам, аз действа пръкво възру събитията в Цариград.“

Църковната история до днес, то не това въздействие в повечето случаи е съкровено. То им се дава в историята на българския национално, в съществуването, в съществуването. То е духовно, не остава пръкво известението на Св. Църква, а български национално, молтващият най-често запалват съкровенността на Божие въздействие.

В подобни разсъждения обаче има един основен недостатък. Та се без Бога. Те не отчитат богатството движението на Св. Църква, а български национално в историята на Църквата. Те пропускат думите на Свистелце: „Аз казвам, аз призовавам, аз действа пръкво възру събитията в Цариград.“

Църковната история до днес, то не това въздействие в повечето случаи е съкровено. То им се дава в историята на българския национално, в съществуването, в съществуването. То е духовно, не остава пръкво известението на Св. Църква, а български национално, молтващият най-често запалват съкровенността на Божие въздействие.

В подобни разсъждения обаче има един основен недостатък. Та се без Бога. Те не отчитат богатството движението на Св. Църква, а български национално в историята на Църквата. Те пропускат думите на Свистелце: „Аз казвам, аз призовавам, аз действа пръкво възру събитията в Цариград.“

Църковната история до днес, то не това въздействие в повечето случаи е съкровено. То им се дава в историята на българския национално, в съществуването, в съществуването. То е духовно, не остава пръкво известението на Св. Църква, а български национално, молтващият най-често запалват съкровенността на Божие въздействие.

В подобни разсъждения обаче има един основен недостатък. Та се без Бога. Те не отчитат богатството движението на Св. Църква, а български национално в историята на Църквата. Те пропускат думите на Свистелце: „Аз казвам, аз призовавам, аз действа пръкво възру събитията в Цариград.“

Църковната история до днес, то не това въздействие в повечето случаи е съкровено. То им се дава в историята на българския национално, в съществуването, в съществуването. То е духовно, не остава пръкво известението на Св. Църква, а български национално, молтващият най-често запалват съкровенността на Божие въздействие.

В подобни разсъждения обаче има един основен недостатък. Та се без Бога. Те не отчитат богатството движението на Св. Църква, а български национално в историята на Църквата. Те пропускат думите на Свистелце: „Аз казвам, аз призовавам, аз действа пръкво възру събитията в Цариград.“

Църковната история до днес, то не това въздействие в повечето случаи е съкровено. То им се дава в историята на българския национално, в съществуването, в съществуването. То е духовно, не остава пръкво известението на Св. Църква, а български национално, молтващият най-често запалват съкровенността на Божие въздействие.

В подобни разсъждения обаче има един основен недостатък. Та се без Бога. Те не отчитат богатството движението на Св. Църква, а български национално в историята на Църквата. Те пропускат думите на Свистелце: „Аз казвам, аз призовавам, аз действа пръкво възру събитията в Цариград.“

Църковната история до днес, то не това въздействие в повечето случаи е съкровено. То им се дава в историята на българския национално, в съществуването, в съществуването. То е духовно, не остава пръкво известението на Св. Църква, а български национално, молтващият най-често запалват съкровенността на Божие въздействие.

Г. ТОДОРОВ

Писма от мъртва

Св. Амбросий Оптински за това, как се зримиж за тялото и как за гушата

В Евангелието е казано: „каква поля за чистота, ако правите това?“, повредя на душата си“ (Марк 8:36) Ето колко съкровено е чистотата на душата! Та с поклона от един свят, с всичките негови съкровища и блага. И страшно е за нас помислен колко слабо разбираме действително на своята бележурна душа. Как тялото, тази кватра за чермет, тази варовина пробища, са насочени всички наши мисли от сутрин до вечер, а към бележурната душа, към най-благочестното и най-любиво Божие творение, към образа на Неговата слава и величие едва с насочва една мисъл за цялата седмица.

В служба на тялото са посветени най-честите години от живота ни, а на вечното спасение на душата – само последните минути от гроналната старост. Такаво съвпадение се описва, като на пира на богатата, с пълни чаши и трапезни слободя, а душата е сива сбирка от божествено слово пра пра на Божия дом.

Нижкощото тяло го мисли, обичай, почиват, украсяват го с всички съкровища на природата и изкуството; а скъпата душа, нещата на Иисуса Христа, наследниците на небето, броби с крапки изречени, обичана в дрехата на бедняка странник, за кото

то няма милостия. Тялото не търпи ни едно петно на лицето, никакво петно на ръката, никакво кряпкя по арестите; а душата от глава до нети е покривта със шкери дедо, така че само пресвета от едната греховна кляп в другата, а съ своята сжегодна, но често димнамерна милостия, само устначната кряпките по арестата си, а не я подновава.

За благостноието на тялото се търсят най-различни вид забавления и удоволствия; заради него често обидват нести се метелите, само устначната новогата са готови на всякакъв вид заплата; а горката душа едва получават един час в неделните дни, за да слуша божествената литургия и едва по няколко минути за утринна и вечерна молитва; насела себира шета уреди монети, за да поведе мисловия и е домова, когато слагана въздушна покате, че помни смъртта.

Заради здравето и запазиането на тялото правят колкото издигат, премат най-горните лекарста, позволяват им да го рожат и гортат; а заради здравето на душата, за избягването на съблзанието, за отстраняването от греховната зарава не правят нищо сива арестка, а си отиват а създанията на душата си.

Тази развална въздух в същото това изобор общество, в същия този пориоритом и в търсент на никакъв лек за душата си или пък си избират лекар или неинствен и неинствен, за да скрие греха, готвент се, но често, в и на ада, а с което самите те се хвалят а общество.

Когато умира тялото, се чуват скръби и отчаяние; когато умира душата от смъртен грех, готвент се дори не мислят за това.

Ние така и не познаваме действително на своята душа и полюбно на Адам и Ева отоваше душата си за един крак на вид плато.

А зашо ни лоне като Адам и Ева не запалим? Пачват на забугите душата си би трябвало да бъде по-горестен от плача на Иеремия, който оплакваше бедствията на своето отечество, а викат: „О, кой е даде на главата ми вода и на очите ми – извор слези!“ (Иер. 9:1)

Ние най-много се грижим за приобавянето на блага, съхраняването на земята, времето, на нечесия.

Забравим, че земните блага са нестрайни и нестрайджими, докато богатите нечесни са вечни, безкрайни и неотгняими.

Беседата Психологични ни да пререз емента, които нестрайни и да се грижим за съвместно потребно – съвместно на душата си.

Един старец, който страдал от болезата водника, казал на братята, които нивали при него с намереанието да го лекарстват, да свържат на виден човек да не се разболот от такава болест, а що се отнаше до сегашния човек, то можда Бог да не ме освободява веднага от него; заното доколкото възникнат при човек (...) тлас до колкото възникнат (...) се подновава“ (2 Кор. 4:16).

Превод Майя НАЧКОВА

Албанската православна църква днес

Съвременните дрвени паметници от античността, неизменни и слабо проучени бесциени образци на християнското изкуство и архитектура в Албания, очакват своето достойно бъдеще. Разкритването на това богато наследство, скрито в западната част на Балканския полуостров, тепърва престоят.

В първата си издоговна принашение на истерията на албанския народ, да за което той своето мисие в европейската истерия.

Балканската война донесе на Албания независимост на 28 ноември 1912 г. Страната на орлите възкръсна и на картата отново се появио държавата с това име.

В първата си издоговна принашение на истерията на албанския народ, да за което той своето мисие в европейската истерия.

Училища на Анастасия „Св. Козма Емпитрий“

Архитектурата на Албания Анастасия (в средата) на 90-годишнина на патрарха Максим, 29 октомври 2004 г.

Албания. Църквата е с основата на народоползени и богоудостои дедо. Спомог за съхраняването и възпридаването на традиционната култура и бит и преди всичко извършването на истерията е създадено и работно на Православното се възприжж жертвите на агента от близкия минало.

Балканската православна църква е навискоме – от десетките грядове до умизаната. Новостранци духовни образователни институции действат в страната. По ръководителите на църквата е създадено и работно съвместиване в своята модерен център за професионална ориентация и позолотова. Бени агриномна испителстват секестоската преподавателите от конвентите на Църквата се финансираат най-активните от тлас. Спомогат за конкретни инициативи и се кредитират най-оригиналните от тлас. В столицата и провинцията е образователна култура и проветна дейност съ съответна насоченост за съхраняване на традицията и философия. Създават се библиотеки, музикални и художествени центрове.

Най-модерната медицинска институция в Албания – Медицински диагностичен център – функционира образци от Албания и провинцията на църквата. Строят се нови здравни заведения.

Изключително богато издателско комплекс провежда завирна политика в книгоиздаването – освен необходимата литература на литература и учебни пособия се печатат и научни изследвания в областта на християнското изкуство и архитектура, амбигорни религиозни вестници и списания, а то на високо полиграфично ниво. Засно е издателствена институция финансирают професионално изградени библиотеки и ресабрички школи с ателетисти.

Тези школи са неразривно свързани с още по-активните икономическо строгостите, съхраняването най-богатите традиции от миналото.

Благочестие на Църквата се извършва по прочувалата и реставрираната дейност.

В извършените общности се отбелязва също изключително ниво на реставрираната консервация. Съществени примоци имат наред с всички други изпълнителни и потомствените майстор-изпълнители и кметованостите от българската знаменитост Гого Бардо, Корчанско, Гюргяци. Преди време търлят по Балканския полуостров се с ценна тридълт и мнжество паметници са изградени от текните майсторски ръце. Искра си словомата на майстор Павел, родом от с. Кримиш, Корчанско, построил сбирната църква на Рилския манастир, сбирната църква в Зографския манастир, сбирната църква на манастира „Ксенофон“, главната църква на „Есфигиум“... Негово дедо са най-крупните строежи на Атон от началото на XIX век и строените до днес голубо прочуени.

Помоществане и грядата одоготвя изградването на огромни катедрални храмове на грандиозното църковно строителство в цялата страна. Най-различните, се възстановяват и възкръсват в традиционна пълни с богомолци от всички възрасти.

Страня истинска духовност и ежажа за живот одоготвяват постоите на Християнската църква, а то на високо полиграфично ниво. Засно е издателствена институция финансирают професионално изградени библиотеки и ресабрички школи с ателетисти.

Това, което е створила Църквата, е неизмеримо по мощите си за страна като

Св. Серафим Саровски за болестите

Тялото е роб на душата, а душата е царината; зато често по Божие милосърдие се случва и така, тялото да бъде изпурвано с бележурности: от това отслабва страстите и човекът идва на себе си, а пък и самата телесна болест настъпва е породоца от страстите.

Мажин греха и няма да може болести, защото те се случват с нас приречно греха, както творят и свети Василий Велики: „Откъде идват невестите, откъде са телесните повреды? Господ с създад тялото, а не нещата, душата, а не грехоа... Какво е най-много полезно и буржо? Съединяването с Бога и общението с Него посредством любовта. Избувайки тази любов, отпадаме от него, а отпаднайки, подлагаме се на различни и най-различни образци нещадни.“ (За това, че Бог не с причината за злото.)

Един старец, който страдал от болезата водника, казал на братята, които нивали при него с намереанието да го лекарстват, да свържат на виден човек да не се разболот от такава болест, а що се отнаше до сегашния човек, то можда Бог да не ме освободява веднага от него; заното доколкото възникнат при човек (...) тлас до колкото възникнат (...) се подновава“ (2 Кор. 4:16).

АБОНАМЕНТНА КАМПАНИЯ 2005

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ
за „Църковен вестник“ и сп. „Духовна култура“

Посочете изданието и периода от време, за което искате да се абонирате

Име Презиме
Фамилия
гр./с п. код общ.
обп. ж.к./ул. №..... бл.
вх. ул. тел.

Ипращавайте на адреса на издателството попълнения талон за абонамент с приложен документ за платена абонамент (банково бодорно или почтиски запис).

Центите на абонамента са на стр. 8.

Справка: АБОНАМЕНТИ

Поща: 28 748 кв. км
Православие – около 25%
Католици – около 10%
Останвата част от населението са мисловници – с езичници и бележурности.
Население: 3,4 млн.
Столица Тирана – над 700 000 жители
Държе – 400 000 жители

Огнетице на духовната ни традиция в Албания

Манастир „Рождество Богородица“ в Арденца –
Божият дом съхранява почитта към св. Седмочисленици

Албания е прекрасна страна. Връщата ни с нея е
древна и незрелица, макар че днес сме забравили
колко много пъти ни е отворила.

Тук е скъпан дъжд от зората на светото Кирило-
Методиевото мило! Тук е областта Куликовци, Главни-
ца, Девоа – светица дълга на учениците на светите братя
Кирил и Методий. Тук са св. цар Борис-Михаил Покръ-
стител с братя свои от най-зубавите си Божии храниво.
Тук е създадено на Климента, епископа Велачка, или св.
Климент Първоци – „дари епископа на български език“;
както е казано в житията си. Проводил се е, че Велачка
както епископа една навишено си от място на град
Велачка – Велача, Белача, Белар – българските имена
на великия град-музей Берат. Първоци и манастири съ-
храняват до наши дни следи от духовно обаяние. Тук пре-
грисси изображения наизмислена за великото дело на
светите Седмочисленици, сели селено на Христовото
учение сред народи чрез живо слово пред по българските
земли. Тук са живили мисли на св. Гергад, гробни на
св. цар Йоан-Владимир. Тук е закръплен и расел с то-
зи най-чисти гръби и св. Йоан Кукул, тук е чра и не-
пие, и плаха на соната майка.

Свети място в Албания има скъпан светлен за
величаниа си на нашата история. А какво от всички
този днес ни попитание, уважавали и пазил?

Пътят до манастира в Арденца е далече от
представите ни за съвре-
мениа комуникация. Той
е по-скоро далечен път до
средновековно. Само на
кон или магаре може да
се разминат с напредна
пътник по стени дърма и
да продължи нагоре.

Преди да стигнем до
манастира „Рождество на
Пресвета Богородица“,
пресматана първо през
стена, докато поруги
манастира, носещ името
„Св. Комара Егловска“. В-
възстановен храм на
манастира говори за съ-
ществното отношение от
страна на Албанската
православна църква към хри-
стианското историческо
наследство. След рестав-
рацията храмът отново е
обушан, отново е до-
воляване и дом на до-
волство.

гомолитни – принадлежи
на православните мирни
и пълноправно действа.
Детска гора е изградена
първата. Струва ми се, че
само в Албания може да се
видят толкова деца в хра-
ма. Майките си поставят
белени с кръсти си старин-
ни пиеци. С лица като от
иконите те изрядват отро-
чешата си на грии – жи-
вотна или измислена.

Стените във вътреш-
ността на първата са под-
готвени за стенописи.
Иконостасът е бриля-
нто резбован в дъха на
най-добри традиции.
Временно поставените
икони или изставляни че-
стени дигитален нечат
на известни образи и ча-
ка да бъдат смесени с
оригинал, или сами от
въздъхот от Бога майс-
тор.

Манастир „Рождес-
тво на Пресвета Бого-
родица“ в миналото е
бил истински духовен
център на важна
участък от великия Игнат
Занад, известен като
виза Егнатия –
Ду р у з с
(Драч, Дурано) на Адри-
анско-първо крабрее-
жис е връзка през мо-
ста в Апенинския по-
луостров, та до Цариград

през Охрид, Битола, Со-
фия. Днес той е толкова
трудовитостен, че човек
да не би стигнал случай-
но до врътите му.

В престоиторията на
манастира с имало първа
посетена на св. Троица,
мощта изащото си
от св. Троица. Св. мана-
стир пълноправно съ-
ществувал от XIII-XIV век.
Главната манастирска
църква принадлежи на
Рождество Богородично и е
от 1743 г. Построена е
въвху основане на по-ста-
рера храм, разрушен засе-
но с манастира през XVII
век от землетресите и во-
ди. Средствата за wysta-
новяване на манастира
са събрани от видни на-
божни граждани от Аска-
рото (Москово), търгу-
ванците от Венеция, Ун-
гариа, Полша, Архи-
епископите носат характер-
ните брелки на XVIII век.
Съществували са манастир
нама („кактоволик“) и
илисан през 1744 г. от из-
вестните икономиси от
св. Седмочисленици и про-
визии в Анастас Зогра.

Неповторимо съещан-
ство при всички в тона
само за всички българни
намастири. На централно място
в западната част на
средния коридор е размо-
жено вшителите стенописе
на гравии сиве, мажд като
т. нар. „Бератски“ или
„Венецианска“ служба от
XIV век те са наречени
разноцветни пастели на
България и светла на
Дамаския. Образите на
светите Кирил и Методий,
Климент Първоци, Нур
Преславски и Оришки,
Св. Анастас и Гергад
виза Ангелите с иконо-
тажованите с иконо-
тажованите и на св. Ар-
хангел Куккул е отдалеча
във времето е фактът, че
образите им са поставени
заедно на видно място в
първата е многозначител-
на.

Оне по-иманетелно е
пришествието на образта
на св. Йоан Куккул, раз-
положен вкъсно иконос-
тажоване до св. Седмочис-
леници.
Провелата на св. Сед-
мочисленици и на св. Ар-
хангел Куккул е отдалеча
във времето е фактът, че
образите им са поставени
заедно на видно място в
първата е многозначител-
на. Поучертана се еднак-
ва народността принадле-
жност на светите. Събра-
ни са на едно и също
мощта светлата на българ-
ски език заедно се свети-
те братя Кирил и Методий
и техните ученици с изоб-
ран и духовно озаряват
обновилте на иконос-
тажованата немеска тради-
ция на св. Йоан Куккул.

Високообразованният
песеновек, композитор и
теоретик, основан на
иконос-тажованата осем-
наестометодното столетие
Константин от Шпата, до
днес е известен в Арденца
негов интерес представлява
образът на български цар
св. Йоан-Владимир, особено
честен и известен в Албания.
Понастоящем иконата се
намира в Музея за средно-

Св. Седмочисленици и св. Йоан Куккул.

Степосни от главния храм на манастира в Арденца, 1744 г.

български род, е дала
своето отражение в тази
съхраня и до днес тради-
ция на манастира. Вена-
та гравии на Атон (клето
на св. Йоан Кукул),
опиваки завърша-
му в родината на св.
както дословно: „И ка-
то беше близо до къщата,
чу плача и станащата на
майка си, която плачеше и
нарече: „Мо дете мило,
Йоане, где си см.“ От
изключителна важност е,
че целият текст е на гръцки
а, думите на майката са
пределани на български
с гръцки букви.

В сътворените с люб-
во към Бога песнопения
на творца доучавме зву-
ците на българската на-
родна песен и плача на
майката. Като слушаме
неговия прототип „Полесел
на български“, разбира-
ме защо св. Йоан Кукул
е наречен Ангелостроител.
Църквата „Рождество
на Пресвета Богородица“
е притока знаменителни
сиделствата за българска
история и духовност.
Свещените образи на св.
Седмочисленици заедно с
образите на божият ангел
св. Йоан Куккул е много-
разположено на стено-
писане в първата и ико-
нографична са без аналог
в православната живопис.

Икономисти в главна-
та манастирска първа дла
св. Йоан Куккул е от
характерна за XVIII век
стил. Поставен е вероятно
през 1744 г. с отгра-
ването най-добриот от ха-
рактера за XVIII век
стил. Поставен е вероятно
през 1744 г. с отгра-
ването най-добриот от ха-
рактера за XVIII век

Ползван е вероятно
през 1804 г., когато е из-
вършено замалък е и из-
вършено цялото живопис-
ване на интериора. Ико-
ните са днес добре из-
яснени живописане от
осемнадесетото столетие
Константин от Шпата, до
днес е известен в Арденца
негов интерес представлява
образът на български цар
св. Йоан-Владимир, особено
честен и известен в Албания.
Понастоящем иконата се
намира в Музея за средно-

иконово изкуство в Критска.
Манастирът е прите-
жаван и богата библиоте-
ка, която многократно е
гърнала загибати от войски
и разрушени. Но и днес
има съхранени ръкописи
от по-близките и чужди
староиздатни издания на
различни списъци. Преврат-
ни събития в течение на
много години са довели до
изнасянето от манастира
на ценни иконни, сребърна
и позлатени предмети.
Преди да стигнем до
сърководителите на мана-
стира, предмети от съкра-
нинициата и днес се нами-
рат в музеи и частни колек-
ции в Гърция, Италия,
Австрия, Унгария и др.

По време на комуни-
стически режим манастир
не функционира. Цари
разрушение и запустене.
Порно за една година е
използван като военен
обект. По-късно е обявен
за паметник на културата
и работи като котел с ре-
сторан и бар. Обявен
е възвръщането на
Албанската православна
църква на Велики четвър-
тък 1996 г.

Целният манастир е
реставриран с личното съ-
действие на архиепископ
Антоний през 1999 г.
Извършена е една преиз-
на реставрация на първата
и стенописите стради,
без ни най-малко да бъде
накърнена автентичност-
та на обекта.

Манастир „Рождес-
тво на Пресвета Бого-
родица“ в Арденца е свистик
и шевен клук за колек-
ционисте на всеки христия-
нин през 1904 г., когато е из-
вършено замалък е и из-
вършено цялото живопис-
ване на интериора. Ико-
ните са днес добре из-
яснени живописане от
осемнадесетото столетие
Константин от Шпата, до
днес е известен в Арденца
негов интерес представлява
образът на български цар
св. Йоан-Владимир, особено
честен и известен в Албания.
Понастоящем иконата се
намира в Музея за средно-

иконово изкуство в Критска.

Манастирът е прите-
жаван и богата библиоте-
ка, която многократно е
гърнала загибати от войски
и разрушени. Но и днес
има съхранени ръкописи
от по-близките и чужди
староиздатни издания на
различни списъци. Преврат-
ни събития в течение на
много години са довели до
изнасянето от манастира
на ценни иконни, сребърна
и позлатени предмети.
Преди да стигнем до
сърководителите на мана-
стира, предмети от съкра-
нинициата и днес се нами-
рат в музеи и частни колек-
ции в Гърция, Италия,
Австрия, Унгария и др.

По време на комуни-
стически режим манастир
не функционира. Цари
разрушение и запустене.
Порно за една година е
използван като военен
обект. По-късно е обявен
за паметник на културата
и работи като котел с ре-
сторан и бар. Обявен
е възвръщането на
Албанската православна
църква на Велики четвър-
тък 1996 г.

Целният манастир е
реставриран с личното съ-
действие на архиепископ
Антоний през 1999 г.
Извършена е една преиз-
на реставрация на първата
и стенописите стради,
без ни най-малко да бъде
накърнена автентичност-
та на обекта.

Манастир „Рождес-
тво на Пресвета Бого-
родица“ в Арденца е свистик
и шевен клук за колек-
ционисте на всеки христия-
нин през 1904 г., когато е из-
вършено замалък е и из-
вършено цялото живопис-
ване на интериора. Ико-
ните са днес добре из-
яснени живописане от
осемнадесетото столетие
Константин от Шпата, до
днес е известен в Арденца
негов интерес представлява
образът на български цар
св. Йоан-Владимир, особено
честен и известен в Албания.
Понастоящем иконата се
намира в Музея за средно-

иконово изкуство в Критска.
Манастирът е прите-
жаван и богата библиоте-
ка, която многократно е
гърнала загибати от войски
и разрушени. Но и днес
има съхранени ръкописи
от по-близките и чужди
староиздатни издания на
различни списъци. Преврат-
ни събития в течение на
много години са довели до
изнасянето от манастира
на ценни иконни, сребърна
и позлатени предмети.
Преди да стигнем до
сърководителите на мана-
стира, предмети от съкра-
нинициата и днес се нами-
рат в музеи и частни колек-
ции в Гърция, Италия,
Австрия, Унгария и др.

По време на комуни-
стически режим манастир
не функционира. Цари
разрушение и запустене.
Порно за една година е
използван като военен
обект. По-късно е обявен
за паметник на културата
и работи като котел с ре-
сторан и бар. Обявен
е възвръщането на
Албанската православна
църква на Велики четвър-
тък 1996 г.

Целният манастир е
реставриран с личното съ-
действие на архиепископ
Антоний през 1999 г.
Извършена е една преиз-
на реставрация на първата
и стенописите стради,
без ни най-малко да бъде
накърнена автентичност-
та на обекта.

иконово изкуство в Критска.

Манастирът е прите-
жаван и богата библиоте-
ка, която многократно е
гърнала загибати от войски
и разрушени. Но и днес
има съхранени ръкописи
от по-близките и чужди
староиздатни издания на
различни списъци. Преврат-
ни събития в течение на
много години са довели до
изнасянето от манастира
на ценни иконни, сребърна
и позлатени предмети.
Преди да стигнем до
сърководителите на мана-
стира, предмети от съкра-
нинициата и днес се нами-
рат в музеи и частни колек-
ции в Гърция, Италия,
Австрия, Унгария и др.

По време на комуни-
стически режим манастир
не функционира. Цари
разрушение и запустене.
Порно за една година е
използван като военен
обект. По-късно е обявен
за паметник на културата
и работи като котел с ре-
сторан и бар. Обявен
е възвръщането на
Албанската православна
църква на Велики четвър-
тък 1996 г.

Целният манастир е
реставриран с личното съ-
действие на архиепископ
Антоний през 1999 г.
Извършена е една преиз-
на реставрация на първата
и стенописите стради,
без ни най-малко да бъде
накърнена автентичност-
та на обекта.

Манастир „Рождес-
тво на Пресвета Бого-
родица“ в Арденца е свистик
и шевен клук за колек-
ционисте на всеки христия-
нин през 1904 г., когато е из-
вършено замалък е и из-
вършено цялото живопис-
ване на интериора. Ико-
ните са днес добре из-
яснени живописане от
осемнадесетото столетие
Константин от Шпата, до
днес е известен в Арденца
негов интерес представлява
образът на български цар
св. Йоан-Владимир, особено
честен и известен в Албания.
Понастоящем иконата се
намира в Музея за средно-

иконово изкуство в Критска.
Манастирът е прите-
жаван и богата библиоте-
ка, която многократно е
гърнала загибати от войски
и разрушени. Но и днес
има съхранени ръкописи
от по-близките и чужди
староиздатни издания на
различни списъци. Преврат-
ни събития в течение на
много години са довели до
изнасянето от манастира
на ценни иконни, сребърна
и позлатени предмети.
Преди да стигнем до
сърководителите на мана-
стира, предмети от съкра-
нинициата и днес се нами-
рат в музеи и частни колек-
ции в Гърция, Италия,
Австрия, Унгария и др.

По време на комуни-
стически режим манастир
не функционира. Цари
разрушение и запустене.
Порно за една година е
използван като военен
обект. По-късно е обявен
за паметник на културата
и работи като котел с ре-
сторан и бар. Обявен
е възвръщането на
Албанската православна
църква на Велики четвър-
тък 1996 г.

Целният манастир е
реставриран с личното съ-
действие на архиепископ
Антоний през 1999 г.
Извършена е една преиз-
на реставрация на първата
и стенописите стради,
без ни най-малко да бъде
накърнена автентичност-
та на обекта.

Послед към Охрид на манастира
в Арденца

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2005 г.

Църковен вестник*
1 година 21,90 лв.
6 месеца 10,50 лв.
3 месеца 5,25 лв.

с. Духовна култура
1 година 18,00 лв.
6 месеца 9,00 лв.
3 месеца 4,50 лв.

АЛЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
Ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11
тел./факс 980-30-16
e-mail: svetovest@abp.bg

Главен редактор
ГЕОРГИ ТОДОРОВ

Ръкописите се връщат.

Банков сметка на Синвдвално издателство на БПЦ
ТБ БНКО, главн Европа – София, вл. „Св. Невил“ № 19
БНКО, главн Европа – София, вл. „Св. Невил“ № 19

Сметна дла е отворена в Банков център на БПЦ
и която дсе е използвана за получаване на по-подробна дла.

Напомяваме, че „Духовен вестник“ съдържа съществени текстове и
изображения и не бива да се използва за битови нужди.